PIROSKA RENTSCH

ÉRINTENI AZ EGET

Piroska Rentsch nyolc éve Németországban élő magyar költő. Költészete ebben a nyolc évben bontakozik ki. Verseinek élményei a gyermekkori emlékekben, a nagyszülők meleg ölelésében, az Alföld szegény, de emberségben gazdag környezetében, az előtte kinyíló és őszinte rácsodálkozást kikényszerítő természetben gyökereznek. A versek ujjongva, gyötrődve, reménykedve törnek elő, melyeket eddig a „létfenntartás parancsoló ösztöne" beléfojtott.

Magáról így vall: „1950. május 9-én születtem a szikvirágos rétekről illatozó Alföldön, a pusztai szél ringatta Püspökladányban. Gyermekkorom összfonódott a mindig csodált végtelen természettel, benne éltem, együtt vele. Szerettem – és ma is szeretem – ezt az egyszerű falusi légkört, az emberek természetes, nyíltszívű, közvetlen megnyilvánulásait, a vályogból épült nádfedeles, parányi ablakos házaikat, a hosszú, kanyargós utcákat, az egyszerű járdáknak a köveit, melyeket gyakran számolgatva, csak másodikra, vagy a harmadikra lépve jutottam el a házunktól a messze lévő iskoláig... A szegénység soha sem zavart, sőt! Megtanított har-

PIROSKA RENTSCH

ÉRINTENI AZ EGET

Pinosha Reuthend

PIROSKA RENTSCH

ÉRINTENI AZ EGET

AGROINFORM KIADÓ
Budapest, 2001

Felelős kiadó:
AGROINFORM
1096 Budapest, Sobieski J. u. 17. Tel./fax: 215-7533
E-mail: agroinform@matavnet.hu

Ügyvezető igazgató:
BOLYKI ISTVÁN

Szerkesztette:
VÉGH KÁROLY

A kötetet illusztrálta, borítót tervezte:
Bolyki Viola

ISBN 963 502 7419

TARTALOM

GYERMEKRAJZ 7

Gyermekrajz 8
Gyermekkorom cinkosa 10
Megsült a zsömle 11
Megígéred? Ugye megígéred?! 11
Nézem az életet...12
Hálavers 14
Pipafüstben 14
Késő 16
Emlékszem 18
Apró fohász 20

ÉRINTENI AZ EGET 23

Érinteni az eget 24
A rímek íze 24
Az idő nem felejt 26
Az idő szava 26
A múlt század maradéka 28
Ott, hol... 30
Távolodik tőlem az idő. 32
Így hát... 32
Rudyard Kipling nyomán: Maugli vívódásai. 34
Körös-körül 36
A titkok ráncai, vonásai 38
Teherhordás 40
Embertelenedve 42
Mindig kitörést reméltem 43
Ha a színes ceruzák életre kelnének... 44
Hetvenhetedik vers 46
Törmelék – töredék 47
Cenzúra 48
Ne tovább! 48
Felfordult a világ 50
Mivégre... 52
Kiöntött a lélek 53
Törékeny anyag az ember 54
Vulkán 55
Halmazállapot 56

IDŐBE ZÁRVA 57

Időbe zárva 58
Miért volt? 59

Vágy 60
Szeretet 62
Kényszer 64
Félelem 64
Gyűlölet 66
Növekedés 67
A csend 68
Csak a csend tudta az elkövetett vétket. 69
Az ember viszi magát 70
Hideg-hang 71
Vörös-folyó 72

HASADÓ VIOLA 73

Hasadó viola 73
Szelíd patak 76
Fák tövében... 77
A büszke fenyő 78
A fák suhogó lélegzete...78
Sírt a nedves fa... 80
Csillaghullás 81
Zivatar 82
Vihar 82
Betakarítás 84
Elfáradt a nyár 86
Ó, míly rút az éj 87
Hóesés 88
Lavina 90

EGY KICSIT MEGHALNI 91

Egy kicsit meghalni 92
Kérlek, fogadj be... 94
Gyönyörű vagy 94
Kormosan pislog a lámpa... 96
Magány 98

FOHÁSZ 101

Fohász 102
Kereszt a szíveken 104
Szívem szeme lát 106
Ha a lelkem megemelem... 108
Temetőben 110
Kelj föl és járj! 111
Elnyutt idő 112

GYERMEKRAJZ

Miért ábrázolja a lányka magát, mint királylányt?
Talán érzi a természetben betöltendő rangját?
S miért festi hosszúra hajfonatát, s véle
mint oltár, kapuként vonja körbe magát?
Sátor ruhájára virágok nyílnak…
mint anya ölébe a magok hullanak.

Mint illatos virágszirmai kitárt kezei,
s a szirmokból a sugarakat szárnyára engedi.
S a fejdísz, az ékes korona!
S belőle az ég felé törő lajtorja…
A fokokat légiesen parányi keresztekből ácsolta.
Mit mondjak…? Számunkra mindez, már csoda.

S ott fönt a színtelen égből kikelve
fölragyog a nap világító aranyló színe!
Ontja ezernyi éltető nyalábját a földre,
a felfelé kapaszkodó „királylány" szívekbe.
…diktál a kis festőben a Teremtő ösztöne,
hisz napsugár ő is, a nap apró gyermeke.

Gyermekrajz

GYERMEKKOROM CINKOSA

Ágaskodó kíváncsiságomnak
réseket hagyott a deszka.
Amit látni lehetett
a kerítés mind megmutatta.
Port kavarva vagy sárba süppedve,
hangos kolompszó mellett bőgve,
fáradt csorda vonult el előtte.
Máskor, ritkásan döcögve, zörögve,
gyúrta a cuppogó kátyút
vagy a kiégett rögöket kerülgette
egy-egy megrakott szekér-féle.
A cserzett bőrű paraszt
úgy ült a bakon,
mint Mátyás király
az őt megillető aranyos trónuson.
Fejkendős nénike gubbasztott mellette,
fantáziám öregnénét keltette
életre. Csak az őz hiányzott
a sete-suta, ha erre vetődne
a göröngyökben bizton lába törne.
A szemközti házban lakott a foltozóvarga,
ki a bátyám cipőjét nekem foltozgatta.
a tollat gyűjtő asszony elvarázsolva
a félelmetes vasorrú bába,
ki, ha nem vigyáztam
„bedug a zsákjába".
Gyermekkorom cinkosa a kerítésdeszka
mint meséskönyv lapjait tárogatta.

MEGSÜLT A ZSÖMLE

Rajta a sajt pattogva ráncosodik,
mellette éhes gyermekszem türelmetlenül várakozik.
A ropogós zsömle gerince zizegve törik össze,
bele a várakozó kicsiny kezekbe.
Nézem...
S megannyi kicsiny kezek társa jut eszembe,
kiknek nincs megsült zsömle,
s nem hallhatják, hogy a ropogós zsömle gerince
zizegve törik össze,
bele az éhezéstől ráncos kis kezükbe...

MEGÍGÉRED? UGYE MEGÍGÉRED?!

"Megígéred? Ugye Megígéred?
Hogy eljössz és sütsz nekem szivecskéket?!"
Mit is ígérhetek, mit is felelhetek...
hogy ne csapjam be magam és e csöppnyi lelket...?
Nincs felelet...
Elgyengült kezemben a telefon...
S szívem könnyes cseppjei,
mint bánat síró követei
nedvesen sorakoznak az asztalon...

NÉZEM AZ ÉLETET...

Orromat közel dugom az üveghez.
Egészen közel, már szinte átlóg,
kilóg a tarkán ébredő kertbe, az életbe,
a tavasz járta szilaj természetbe.
Apró gyermekként is ezt tettem akkor,
a szegénységtől kongó pusztai síkon...
keretbe fogott négy kis üvegdarab nyitott
kíváncsiságtól éhes szememnek ablakot.
S amit akkor látott most hallom...
Most hallom, a zaj, ami kívül van,
az mélyről belülről jő.
Hallom amint rázkódik a fenyő, pedig
hangtalanul lebben...
Árva tüskéi fogódzót keresve
kapaszkodnak a megbízhatatlan
semmitmondó imbolygó légbe.
S hallom, hogy pattognak a rügyek!
Feslett ruhájuk foltot kíván!
De nem, talán jobb, ha készülnek...
a megpróbáltatásnak magukat kitárván
befogadják a termékenyítő méheket.
Nézem az életet... a négy parányi szemből
messzelátó, tágas, keret nélküli ablak lett...

Nézem az életet

HÁLAVERS

Még érzem melegséged, ahogy hozzád bújtam,
ahogy édes nagyanyai testedhez simulhattam…
Forróság ölelt át, a kövér dunna dagadt,
mert Te őriztél a szeretet-hét-lakata alatt.
S a kis lámpa parányi fény pillangója
– Neked köszönhetem, Te voltál hordozója –
rávilágított a betűk igaz tartalmára.
Már nem vagy… elmentél…
Tudom, nem könnyű sorsot cipeltél.
Köszönöm néked, hogy nagymama voltál,
Köszönöm néked, hogy az is maradtál…

PIPAFÜSTBEN

Két lépcső, – nekem akkor két emelet –
mely a borbélyüzletbe vezetett…
Magas székek, négy fal, kifakult tükrök,
én az Édesnagyapám ölében ülök,
s érdeklődve szívom be a pipafüstöt.
Az arcok, a ráncok, a napszítta aggok,
az egyszerű gatyák és zsíros ujjasok
fülledve árasztják a csatakos-szagot…
Érzem a kort, – tudatom megőrizte,
s a parányi borbélyüzlet pipafüstje,
Édesnagyapám féltő ölelése,
a tükrökből visszanéző huncut tekintete
…a soha nem múló szeretetét üzente,
mely szeretet velem marad mindörökre…

Pipafüstben

KÉSŐ

Nem tudtam, hogy sorsod kiszáradó patak,
mely lassan folyik már, s néha elakad,
s nem éreztem rá, hogy idő̈d-szakad,
s utolsó előttit csobbanva apad...
nem vettem észre mikor könnybe lábadt szemed,
nem tudtam, hogy elviselhetetlen terhed,
hogy mily nagy megpróbáltatás életed...
Bocsáss meg, hogy nem fogtam a kezed...
hisz gyermek voltam...
Isten legyen veled...

SZÉP-KEZEMMEL ÍROK...

Szép kezemmel írok.
Úgy is kell kis unokám
–mondaná ősz bajuszát megpödörve
nagyapám.–
Hallom. S mintha látnám,
gomb-szemei fölött homlokán
táncot jár a ránc a barázdán.
Huncut a két gomb-szem.
Néha eltűnik, csak sejtem
honnan is néz engem
ha mosoly siklik át orcáján.
Látom. Ül valahol.
Talán a felhőkön túl,
ott távol...
Engem néz most is, s szól:
Nem hiába volt az ákom-bákom.
Jóságát már késő meghálálnom...

Késő

EMLÉKSZEM

Emlékszem, iskolába mentem,
s a kikövezett úton tankok vonultak mellettem.
A dübörgő páncélból idegen katonák integettek,
s én félelemben visszaintettem.
Hatéves voltam, még semmit nem érthettem.

Emlékszem az iskolában valamit rebesgettek,
talán, hogy tankönyveket égetnek.
Hogy miért, s végül miért nem?
A tényt, még nem érthettem.

Emlékszem, anyám mesélte,
s igaz meséjét a döngölt földpadló visszaverte:
ők jöttek el újra, ők, akik senkit nem kímélve,
erőszakot tettek a kiszolgáltatott népre.
Szétfeszített szemérem, megszégyenült vér,
asszonyok meredt sikolya kiáltott
a bágyadt felhőket ringató égre...

Emlékszem, vászon-foszlányok hevertek
szanaszét polcon és szekrényben.
Kelengye hófehér damaszt maradványai,
melyeket széttéptek a háború agresszív katonái.
Akkor, lovak patáit visszhangozták
a döngölt földpadló, s a ház vályogfalai.
Istállónak használták a parányi szobát.

A komódból gyújtós lett,
a kelengyéből kapca. A népből...?
Akkor sem értettem, ma sem értem a háborút.

APRÓ FOHÁSZ

Ó áldott napnak fénye, sugárzó ereje
Küld el melegséged a gyermekszívekbe
Áramoljon élet, s erő, s fény
Hisz fázik a földön a sok apró emberlény…

Apró fohász

ÉRINTENI AZ EGET

ÉRINTENI AZ EGET

Álmomban, – már nem először –
magasra szökelltem az anyaföldről.
Tegnap éjjel, keresztül egy élő fán,
a kígyó alakban gyökérként felkúszó,
ágakban gyengéden kapaszkodó
zöldelő jó szagú indán.
Emberek körém gyűltek,
merev áhítattal elmélkedtek,
s én csak repültem, repültem,
könnyedén, boldogan lebegtem,
s az ég ölelő karja kitárult fölöttem.
Bíztatott, kékjét csillogtatva: feljebb,
míg el nem éred, s meg nem érinted
az áhított szikrázó mennyet!

A RÍMEK ÍZE

Kezemben toll, vésem a szavakat,
s a vers íze, mint omlós jóízű falat
a szájpadlásomon kéjelegve fennakad.
Rovom a betűket, s e percek alatt
a sorok ríme is valahol ízzé fakad.
S a félbe maradt mondat úgy várja a folytatást,
mint kiéhezett gyermek a falatozást.

AZ IDŐ NEM FELEJT

Törvények szerint élni...
Törvények szerint meghalni...
Emlék rajta ténfereg, tülköl
fátyolszerű fényt vetve
a napok tompa hideg csöndje
dermesztő iszonyatos félelme
a törvények szerinti életre...

A savó szemekben szomorúság izzott
s a homlokomon a tajték virágzott
még legyűrte torkán az éhező falatot
még mélyen maga alatt hallgatott
majd szikrák sziporkáztak, alkudott...
Az idő nem felejt, hisz ő is zaklatott...

AZ IDŐ SZAVA

Bűvös szavakat mormol az idő...
Érthetetlen néma vádakat,
múlásra rátelepedett Erő
visszafogja a vágyakat.

Bűvös szavakat mormol az idő...
Az ég kéklő lélegzetén
némán úszik a tűnődő gondolat.
Éppúgy, mint a létezés kezdetén.
Bűvös szavakat mormol az idő;
nincs az emberi életben több,
mint mi elérhető.
Benne csak te vagy, tenmagad.

Bűvös szavakat mormol az idő.
Téblábolo, hallgatódzó csönd
ólálkodik a porladó torlaszok fölött.
Fátyolos sír-csönd, földrendítő.

Bűvös szavakat mormol az idő:
téglákká formálódott gondolatok
ijesztő halmaza a jövő!
Már érezhető a mély-titkú jövendő!

Az idő nem felejt

A MÚLT SZÁZAD MARADÉKA

Atom, s minden, ami hasad
az a múlt századból maradt.
Én is, s velem együtt a hajnal is,
a bokrok, a fák, az ég is,
te is, még a víz is,
mely nem leli medrét
már szántóföldeken bolyongva
találta a búcsúzó századvég.
A föld hánykolódása is maradék,
rengéseit az új század nem érzi még...
A makrokozmosz kérges, fáradt, alélt,
a múlt század tékozló bűneiért
a soknál is több a maradék.
S az ember egyre inkább csak kellék.

A múlt század maradéka

OTT, HOL...

Ott, hol zavaros folyó ered,
Ott, hol a lelki-nyomor az égre mered,
Ott, hol a fény nem lehet a tied,
Ott, hol nyugtalan a lelked,
Ott, hol mindig sír a szíved,
Ott, hol nem láthat tisztán a szemed,
Ott, hol a szeretetet el nem érheted,
Ott, hol keserűséggel teli a kebled,
Ott, hol senki nem barátod neked,
Ott, hol a szomszéd irigy ellenséged,
Ott, hol az embereket nem érted,
Ott, ahol a föld szagát nem érezheted,
Ott, ahol a megbecsülést csak pénzzel veheted,
Ott, ahol fagyos az éjjeled,
Ott, ahol eredeted nem leled,
Ott, ahol mindezt fáklyaként üzened,
Ott valóban nehéz súlyt cipel az életed!

TÁVOLODIK TŐLEM AZ IDŐ.

Velem szembe jön az idő.
Furcsán rám néz, merengőn,
mint a hajnalpír, ha derengőn
lopva kúszik le az álmából felvert égről.

Sietve elhalad mellettem,
visszanéz, látja, hogy nem értem.
Nem tudom az időnek én mit vétettem.
Egy biztos, távolodik tőlem,
nem marad mellettem.

ÍGY HÁT...

Kinyújtom napjaim feszülő izmait.
Óráim recsegő csontjait megropogtatom.
Az éveim végtelen rostjait
a rárakódott foltoktól megtisztogatom.
Az idő párolgó ölén
a fogaskerekeket még megolajozom,
de perceim tovatűnő sercegését
már nem számolgatom.
Még szellemem kínzó éhségét
betűk hadával jóllakatom,
s amit még kapok, méltányolom.

RUDYARD KIPLING NYOMÁN: MAUGLI VÍVÓDÁSAI.

Kettős léptek követnek.
Járnak nyomomban a kétségek...
Ha megfordulok, úgy érzem
a pillanatban bújt el másik énem.
Előlem valaki... kiáltok, senki...
Nem felel.
De mintha valaki hallgatóznék...
és a választ elnyelnék
az indák szövevényes csapásain
torokszorítóan nyugtalankodó énjeim.
Lefekszem, de nincs nyugvásom.
Testemben van a Piros Virág.
Csontom izzadó vízzé vált,
és én nem tudom
amit tudok...
Kettő, három, öt?
Vagy ennél is több?
Ma hárommal küzdök.
Tegnap csak egy voltam,
tegnapelőtt kettő.
Énjeim harca kimerítő.
Szeretném ezt, szeretném azt...
Ne tedd! A másik utat válaszd!
Szól bennem egy hang...
Nem, inkább érzés, ami áthat,
ami a döntésektől visszatart.
Már tudom, e viaskodás embert takar!
Az elkerülhetetlen, a harc,
a döntés joga zavar.

Rudjard Kipling nyomán: Maugli vívódásai

KÖRÖS-KÖRÜL

Teszek egy kört magam-körül.
Fönt kezdem, ott legfölül,
ahol az értelem szenderül.
Fönt, a koponyám körül
bíborba vegyülő szivárvány feszül.
Áttetsző, sejtelmessé bővül,
lejjebb, s még lejjebb terül,
s az anyag végén a kör alámerül.
Tettem egy kört magam-körül.

A TITKOK RÁNCAI, VONÁSAI

Nyugtalan, kíváncsi telített tekintet
nézi, gyóntatja az élénk színű tekervényeket.
A sors mélyen bevéste a férceket,
a rejtelmes időálló jelentéseket...

Homályba burkolt írott-könyv a tenyerem.
Szálkás vonásokkal rovódott bele az életem,
mint mesék szálait szövi, gombolyítja létem...
A titkok ráncaiba bújt el történetem.

Életvonások a feszülő rózsaszín tenyéren,
vonások, a cseppet sem rózsaszín életen.
a hálók szövevényét láthatóan, élesen,
vérvörös-ponttal zárta le az Ismeretlen.

TEHERHORDÁS

Feszül az ín, feszül az izom
fejen, nyakon, háton az idom
hétrét görnyed a mindennapon.
A test, a lélek, az iszony,
a térben meggyötört bizalom,
a megalázó lenéző viszony
izzadó cseppekben pereg az arcokon.
A lét értelme nem lenne más,
mint emberi-erővel vontatott szállítás?
A „nemlétig" elhúzódó kínos teherhordás?
...s a málha alatt nincs megállás...

EMBERTELENEDVE

Az elv elve készre tablettázva
Az ember embersége formázva
A tisztesség csúszómászóvá alázva
A kialakult helyzet káosza
A kilátástalanságot, a megbízhatóságot
Vádolja.

Az ember embersége szemét lehunyva
A kornak megfelelően modernre zsugorítva
Saját vaksötét ketrecébe csukva
Vár egy embersége sebb jobb sorsra
Érző emberi tömegek álmaira.

A lélek is bénává nyomorítva
Szorosan a mához fóliázva
Egyre kisebb fiókokba zárva
Csörgő láncon raboskodva
Lassan elmerül az emberi mocsokban.

MINDIG KITÖRÉST REMÉLTEM

Eltűnődöm a lustán nyújtózkodó messzeségen
A határtalan tágasra nyíló végtelenen
A színek ontotta kéjes fényességen
A kékeket fosztó könnyező égen
A féktelenül úszó élt-szagú légen
S megérinti béklyóba kötött lelkem
A súly, melytől szürkévé fakult létem
...mindig kitörést reméltem.
S mégis, s annak ellenére, hogy
Valós küldetésem a sors durva ökle
Porladozó pozdorjává törte
Még most, most is remélem, hogy
Kezdetem lesz az áldást,
Vagy kötést osztó végem.

HA A SZÍNES CERUZÁK ÉLETRE KELNÉNEK...

Szeretném, ha a színes ceruzák életre kelnének,
szeretném, ha szebbnél-szebb életeket festenének.

Szeretném, ha a gazdag önként adna a szegénynek,
szeretném, ha nem lenne többé éhező gyermek.

Szeretném, ha szeretetért nem könyörögnének
kolduskénti kiéhezett megfakult szemek.

Szeretném, ha nem morajlanának, mint zord tengerek
hiány miatt elvadult tömegek.

Tudom, csak ábránd, de sokan remélnek,
...egyszer talán a színes ceruzák mégis
életre kelnek.

Ha a színes ceruzák életre kelnének

HETVENHETEDIK VERS

Hetvenhétszer ihlettől ékesítve
Hetvenhét gondolat magasröpte
Hetvenhét kívánság, vagy rögeszme
Hetvenhétszer tört föl könyörögve
Hetvenhétszer kényszerítve
Hetvenhétszer a tollhoz szögezve
Hetvenhét papír az írógépbe
Hetvenhét vers lett így rögzítve
Hetvenhétszer tanúságot téve
Hetvenhét oszlopba építve
Hetvenhét, mint a magyar népmese.

TÖRMELÉK – TÖREDÉK

U-ggyan, U-ggyan,
-mondá a hatalmas ház-
Nékem egy kis ház magyaráz!?
-Én csak... én csak...-
töpörödik összébb a kis ház,
majd bátran kitárja ablakát:
-Igen, ön engem mélységesen megaláz!
Bősz haragra gerjed a dölyfös nagy ház!
-Kérem, én... én csak...
a padlás...-
fuldoklik a szóban a kis ház...
-Eltaposlak pondró! Ne pofázz!
A hatalom mindig is bennem hált!
Ítéletem haljad hát!
Falaid boruljanak lábaim elé!
Cserepeid hulljanak darabokra mellé!
Satnya lelked oszoljon köddé!
Gyarló tested lészen hatalom törmelékké!

CENZÚRA

Kihúzom, törlöm, átírom.
Kihúzzák, törlik, átírják.
Megteszem, megteszik, helyettem
Eldöntik, ki vagyok,
Sőt, megmondják ki legyek,
Tudatják velem, mit tegyek.
Ki voltam? Ki vagyok? Ki legyek?
Voltam? Vagyok? Legyek?

NE TOVÁBB!

Mi a fény?
Mi az árnyék?
Valóság, vagy csak játék?
Forgatagos délibáb?
Vagy csak a képzelet képzi át?
Meddig látunk?
Távol még?
Vagy csak kurtán visszajár
az a fény, ami Még a miénk?
Meddig árnyék még az árnyék?
S meddig fény a fény?
Honnan indul?
S hová ér?
Meddig miénk? Meddig még?
A végtelenség véget ér,
Ha a sötétség elér!
Elhalványult délibáb
Kezét nyújtja: -Ne tovább!

Cenzúra

FELFORDULT A VILÁG

Felfordult a világ.
Nélkülem.
Hol voltam? Hol vagyok?
Nem értem…
Kongó üres félelem…
Kavargó nyers fájdalom.
Csak elfogadom?
Vagy vállalom?
Önző a csaló?
Vagy csaló az önző?
Kérges foszló lelkű?
Vagy, már szilárd kemény kő?
Ami körülöttem a világból kinő?
Hol voltam? Hol vagyok?
Nem értem…
Megfagyott az értelem.
Jég, hideg és zúzmara
Ami a lelkemet mardossa.
Felfordult a világ.
Nem segédkezem.
De, tudomásul venni sem merem.
Hogy mondjam el…?
Félek, a kő engem is elnyel…

MIVÉGRE...

Kérdezték már elődeink: Mivégre?
Évezredek kiáltása rejlik e kérdésben!
Tömör jaj, és szenvedély,
Félelem, fájdalom, sikoly és eszmény!
Hallani vélem hangjukat,
Megrázó, mindent elsöprő hallgatásukat.
Kétely, siralom, tehetetlen szánalom.
Igen, szánalom a mi sorsunk e világon,
Megbélyegzett üres, tátongó fáradalom.

KIÖNTÖTT A LÉLEK

Először csak fájt.
Furcsán, üresen, de érezhetően.
Majd csendesen jelezte, elég!
Feszített, erőlködött.
Szenvedett.
Kétségbeesetten kiutat keresett.
Halvány remény egy rés!
Túlcsordult, kiöntött!
Sikerült! Szabad!
Talán megmenekült.

TÖRÉKENY ANYAG AZ EMBER

Anyag az ember…
S valahol közepén a lelke.
S a lelkének van mélye.
Ott, alul lent olykor érzi,
valaminek a felszínre kellene jönni.
Lélek és anyag,
Néha meg-meghasad.
A nedves üregek segélykiáltásai,
Nyálkás, nyúlós vészjelei,
Az ember folyandóságát üzeni.
Törékeny a szilárd anyag!
Míg nem késő, szembesítsd magad!

VULKÁN

Gödör. Sötét tátongó űr,
mely a koponyán belül feszül.
Lángnyelvek csapnak fel,
ez a gondolat.
Ha szabadon szárnyal,
ez vagy te magad!
Újra és újra kitörsz,
keresed önmagad,
lávaként bugyogsz,
izzik életed…
Gondolataidat, saját önmagadat
Csak Te mentheted meg!

HALMAZÁLLAPOT

Szilárd – folyékony – légnemű.
Tanultuk…
Csak azt nem mondták, ez mind mi vagyunk.
Rá kell döbbenjünk a sorrend így helyes:
Először légnemű,
Még csak üzenet jellegű.
Ő lesz a jövő!
Majd folyékony,
S lassan a méhben
Megszilárdul.
Szilárd marad, míg sorsa engedi,
Majd elmúlását már tőle függetlenül
A folyékony-halmazállapot jellemzi.
S végül újra légnemű,
S lesz az utókor számára
Már csak üzenet jellegű.

IDŐBE ZÁRVA

Kő az idő. Súlytalan drágakő.
Színe piros, kék, fehér, fekete, opál,
Melyben a haladó ember örök táncot jár.
Mélysége csordakút, mely megemészt.
Az idő-köziben járókelő a sötétségbe vész.
Nincs esélyed. Érintheted, vagy ő téged,
De a ketyegő zónán belül el soha nem érheted.

MIÉRT VOLT?

Hogy is volt? Miért volt?
Először is, Csak kérdés volt?
Másodszor is, Csak kérdés volt?
Harmadszor is, Csak kérdés volt?
Egy életen át is, Csak miért volt?
A tanulság is, Csak kérdés volt?
Nincs válasz, Csak, hogy is volt?
A hogy is, volt is, Csak múlt?
A jelen is, Csak volt?
A jövő is, Csak kérdés volt?
Az Ember, az Emberiség
Miért volt?!

Miért volt

VÁGY

Jaj, ha a karom hosszú lehetne...
Az elárvult világon keresztül érhetne...
Minden szegény embert átölelhetne...
Minden szegény embert átölelhetne.

Jaj, ha a karom hosszú lehetne,
Horpadt rekeszizmokat megerősíthetne,
Sóvárgó lelkeket meleggel fűthetne,
Szilaj-erek hadában dübörögve
Ragadós indulat helyett, jóság csörgedezne.

Jaj, ha a karom hosszú lehetne,
Hány éhes lelket dédelgethetne,
Szomorú tekintetet megnevettethetne,
Kiégett szemekbe a béke költözhetne,
Izzadtság helyén a szeretet gyöngyözne.

Jaj, ha a karom hosszú lehetne,
A kiterült időben határokat szeplőtleníthetne,
A benépesült tér együtt lüktethetne,
A megbocsájtást dobogó szív ütemére,
Az elárvult világ fénylő örömére.

Jaj, ha a karom még hosszabb lehetne...
A csenevész karokkal összeérhetne...
Minden szegény embert átölelhetne...
Minden szegény embert átölelhetne.

Vágy

SZERETET

„Ha szívem meglát, akkor feldobog!"
Mily egyszerű e mondat
s mégis, hogy lobog!
Minden benne rejlik, csobog,
a szavakból szeretet csorog.
Alig ötéves ember mondta,
s ez meglepően rejtélyes dolog…

KÉNYSZER

Lettem. De hogyan?
Vagyok. De miért?
Kényszer a vakság,
homály a valóság.
Kettős a tudat.
S a tudatlanság
diktál. Szigorúan diktál.
Fátyol ül szememre,
súlyosan rátelepedve,
a valótlan időben
sötétséget teremtve.
Menekülnék, de tudom,
a kényszer hosszú-karja
bárhonnan visszahozna.

FÉLELEM

Félelem, te kísértő sötétség!
Éjfekete köpenyed vonszolod magad után
Figyelsz, majd lecsapsz.
Ránk-borulsz, elöntesz, agyonnyomsz.
Elfogy a levegő körülötted, fuldoklunk!
Létünk megpecsételed,
jelenünket megkeseríted,
izzó parázsban vajúdunk veled,
eressz el, szűnj meg, törlődj!
Félelem nélküli szabad világot szeretnénk!
Kísértő sötétség nélkül
Nélküled!

GYŰLÖLET

Gyűlölöm a gyűlöletet.
Gyűlölöm a gyűlöletet.
Gyűlöletes a gyűlölő.
Mondhatnám:
de nem mondom.
A gyűlölködők gondja
nem az én gondom.
Ha rám irányítja,
haragját felém fordítja,
ha felgyűlt mérgét
nekem szánja,
s a rossztól eredő gyűlöletét
reám zúdítja,
hogy lelke szabaduljon:
Áldást kérek rá.

Tűnődöm a gyűlöletről,
e sivár, sötét érzésről:
hogy származhat az embertől,
e magasan szikrázó
gondolkodó lénytől?
Tehetetlenek vagyunk?
...s mind elveszejtünk?
A gyűlölet hatalma
tetteti ezt velünk?

Tűnődöm az emberiről.
A nemesről... a szeretetről.
Már nem éltet.
Ott lapul a gyűlölet.
Két érzés vált egyből:
a szeretet meghasadt...
Évszázadok időt kergető
nyomása alatt,
a lélek húrja elszakadt.

NÖVEKEDÉS

Kicsiny: kis, kicsike, fejletlen, kezdetleges fajta,
alig számba vehető, csenevész, idétlen, satnya,
nő, növekszik, terjed, elharapódzik,
dagad, áradoz, továbbharapódzik,
meggyűlik, átcsap, előrenyomul, felduzzad,
foglal, hódít, nőttön nő, terjeng, feldagad,
mind nagyobb-nagyobb lesz: felcseperedik,
tovaterjed, bővül, tágul, terjeszkedik, szaporodik,
emelkedik, szélesedik, dagaszt, tért nyer, vastagodik,
a gyarapodó, nagyobbodó, bővülő, táguló, terjeszkedő,
szélesedő, kimagasló emelkedő hosszabbodik,
visszanyomul, szűkül: öregbedik,
mélyül, satnyul, felfúvódik,
alig számba vehető,
szertefoszlik.

A CSEND

A csend olyan, mint az imádság.
Állhatatos, megvesztegethetetlen szilárd igazság.
A csend óriássá nőtt szikla-múlt,
benne a tört-márvány erezete megfakult.
Hordozója lett a gyűrt időnek,
a jövő-menő vihar elfújta a jeleneket.
A csend vér-vörös-sziklához tapad,
benne a ma zavaros múltat tagad,
s így a jövő is bizonytalan marad.
Az élet csend-tánca körbe jár,
s fogytán a türelem, mi nem vár.
A csend időtlen síkon siklik,
benne a tudat feszülve izzik.
A csend halódva kátyúba vesztegel.
Írott sorsára nyugtalan viaszpecsét
megkövesedett lehelete nyomja rá bélyegét.

CSAK A CSEND TUDTA AZ ELKÖVETETT VÉTKET.

A félve őrzött csönd újra eltört,
megsebzett teste kelésektől meggyötört,
a settenkedő kegyetlen háború kitört.
Sustorgós könnyeket sír a csönd,
magányba burkolózva, mint ember,
mint fáradt, megfakult lehelet
a törött fájdalomban feszengő
zajos időn belül kiutat keresget.
Sóhajtva nyög, bölcs szavakat rebesget
az ódon ezredvégi halott mezőn,
s az albánok lakta hegytetőn,
hol öldöklő fantom söpör.
Régi a mag okozta baj,
pedig az ember egyeredetű ősi faj.
Itt, hol honok lakoznak lent,
csak a csönd tudta az elkövetett vétket.

AZ EMBER VISZI MAGÁT

Megyek, s jönnek velem szemben,
túloldalon, s mögöttem,
nézem…
bőr, orr, száj,
kéz, láb, szem, s táj,
melyben a vágy kószál.
Ember viszi magát, száll.
Hiszi, hogy száll…
Pedig
csak test, ami a próba kísértő
vak-útján jár.
Egyedül…
A lélek, a szellem elmerül…
Nevetséges a bőr, a száj,
a láb,
ahogy botladozva jár.
Megállok…
Viszolyogva nézem a testem…
Sajnálom a benne sínylődő lelkem!

HIDEG-HANG

Fázom...
Úgy didereg bennem az erezet,
mint késői fagyos napon a kikelet.
Takaróba burkolom remegő testem,
s még mielőtt a kényszernek engedve lefekszem,
megigazítom fejem alatt a gyűrődött párnát,
megszüntetem a rádióból kiömlő lármát.
Most sem jó...
Dermesztő csönd vesz körül,
s ugyanez a csönd reszket belül.
Fázom...
Testem láztengerben úszik.
Az ezüst higanykígyó feljebb kúszik,
egyre kúszik, majd némán tüntetve megáll.
Érzem, egy hideg-hang rámszáll,
rámtelepszik, majd lesben áll a csöndes,
elnémult szobán,
hívásra vár...
Látom, ahogy mozdulatlan fekszem,
látom a takaróba bugyolált testem,
amint tehetetlen nehezékként
a szűk kanapé szövetén
a lét-nem-lét lebegő átkelőjén
kábultan terül szét.
Hallom, a hideg-hang betölti a szobát...
Érzem, jeges lehelete fröcsköl
valami élettelen párát,
s köpködi rám a fagyos zúzmarát.
Borzongat a küszködő fázós forróság.
Érzem, meggémberedik bennem a valóság...

VÖRÖS-FOLYÓ

Lüktető rohanó ér, kanyargó
Sátán-vörös fájó-folyó
Mely hálót sző testemben
Éltet és aléltat
Kéreget és meleget ad
Fortyog, hevül, a sötét-kamrán belül
De a tágas pitvarba érve megpihen
Majd új erőre kapva
Az életnek feszítő jelét adja
Sietős az útja, szolgál
Nincs idő a megállásra
Szüntelenül ver, dobol, árad,
Hullámzó, bíborban tajtékzó áradat
Érzem, lüktető ereje alábbhagy
A folyam megszelídül
Színe sötétre vált
Megtelt hordalékkal
Nem folyik tovább.

HASADÓ VIOLA

Halvány, kicsit hömpölygő és kék,
Hasadó viola. Gyöngyöző, áttetsző,
ahogy a fákat eléri nyújtózik.
Vagy a fák érik el őt?
Őt, a megfoghatatlan kéket?
Őt, az áthatolhatatlanná csiszolt
sűrű nemes messzeséget...?
Kék a reggel. Hasadó viola.

Hasadó Viola

SZELÍD PATAK

Szelíd patak fészkelődik,
csörgedez, erőtlenül kapaszkodik,
tova-csobban benne a víz.
Átszökdel egy fadarabon,
megbotlik, csobban tovább.
Tükrén megcsillan valami,
hirtelen feszessé válik,
megpihen.
Felnéz, mosolyog, átnyújtja magát,
büszke, hogy a napsugár
benne mossa le az út porát.

FÁK TÖVÉBEN...

Számtalan hangszert rejtenek a lombok.
Fák tövében járva sejtelmes muzsikát hallok,
csöndben ha megállok,
kikandikál egy-egy dalnok.
Éneket lehel rám, elnémulok,
s hálásan fohászkodok,
Templomban érzem magam,
Isten fényes lakosztályában,
az ujjongva trillázó
harmónia dicső simogatásában.

A BÜSZKE FENYŐ

Mily zord és mily merengő,
Mily elegánsan büszkén derengő,
Mily kék, szürke és ezüst,
Zöldje haragos, dereka feszült,
Tüskés-kékje, legyezős pereme,
Alázatos. Mégis emelkedő!
Tüntetően tartózkodó az óriás fenyő.
Ágait elengedi, a lebegő légbe kapaszkodik,
Egyre karcsúbb, feljebb, feljebb kúszik,
Még feljebb és még feljebb,
Csúcsán a korona már-már eléri
A mögötte karjait kitáró vakító eget.
Szabad. Büszke és elégedett.

A FÁK SUHOGÓ LÉLEGZETE...

Tudjuk-e mit mondanak a fák?
Értjük-e halkra fogott szavát?
Meglátjuk-e a szél vad borzolásában
hétrét-görnyedt jajongó fájdalmát?
Meghalljuk-e, amint nyöszörög
az idő telített súlya alatt?
Érezzük-e suhogó lélegzetét,
ahogy ránk leheli évszázados félelmét?
Ránézünk-e, mint ahogy ő teszi, észrevétlen,
hisz benne vagyunk a közös jelenlétben?!
Simogatjuk-e, mint ahogy ő simogat
ha lehajló ága érinti arcunkat?
Eszünkbe jut-e, hogy dús zöld levelei
a bennünket éltető oxigén erői?
Hogy, a fészkeket bújtató öle is a régi?
Vedd észre, higgy neki:
boldog az, akit a fák suhogó lélegzete
jártában-keltében még megérinti!

SÍRT A NEDVES FA...

Lomha, nyúlós köd ereszkedett alá.
Ó, a föld boldog is lehetne!
De miért is gondolok éppen rá?
Mert sírt a nedves fa...
Könnyeivel a tüzet öntözte...
Nyüszítő hangja figyelmeztetés is lehetne.
Elfáradt a meggörnyedt este,
A nyúlós köd, önmagát is bekebelezte.
S a nedves fa sikoltó hangja
Elhalt a hamvadó semmiben,
A felemelkedő színtelen füstben.

CSILLAGHULLÁS

A hold, ott magasan az égen
bontja aranysarlóját a sötéten.
Csillogtatja, rezegteti,
az éj feketéjét könnyedén megemeli.
Körbe-néz halovány udvarán,
az égi-mező virágzó tavaszán.
Csillag hull le a mélybe
a tövises földi messzeségbe.
Némán, megadóan suhan, s
társai fojtó szívdobogása
kíséretében égő fáklyaként alázuhan.
Megborzong a telített lég,
éjkék-sötétjét átjárja a megfáradt lét.
Megannyi csillámló ízeire hull a fényes sejtelem.
Megfoghatatlan e láthatatlanná vált elem.

ZIVATAR

Márványos színben úszik a levegő.
Ránk borította a távoli Teremtő.
Nem is úszik, csak úgy, lebeg
Zöld árnya imbolyogva integet.
Száll, tör a vihar, sistereg,
Az ég csatornája beleremeg.
Bizarr. Piros, zöld, s a fehér,
A gyöngyház is kipereg,
Már csepereg.
Szikrát ont a sűrű zivatar.
S a megszeppent síró zöld levegő
Csak lebeg.

VIHAR

Az ég fázósan roskadozik
Alatta lombok halk moraja hallik
Vad szél cibálja, süvölti: Még!
Ez sem elég!
Tekeri, csavarja, a vergődő csöndesnek indult éjt
Ez sem elég!
Összehúzza magát az ég
Majd széjjelbomlik
Fájó tajtékja eszeveszett zuhatagba torkollik
Megáradt a könny, ömlik, patakzik
Széttárja karjait a föld
Dübörgő panasza visszhangzik:
Elég!

BETAKARÍTÁS

Élesre kalapált, acélos penge,
ha lecsap, nem méri aszott, vagy zsenge.
Halovány füvet, virágos rétet kaszál,
embert is Időben talál.
Sík ölén villan egy-egy bátortalan nyaláb,
a vérző sugár sem hatolhatja át.
Időnként megrezdül a nyele,
éhesen vág a tátongó végtelenbe.
Most nem talált! De...
Rendül a büszke tartás!
Eljön? –Hát mégis? – Eljön
a nem óhajtott kaszás.
Dől a búza, rend a sora,
az ember e rendek sorában
engedelmesen a kereszteket rakja.
S a termést ily egyszerű-módon
titkon az Ismeretlen betakarítja.
Keresztek a mezőkön,
keresztek a hantokon...
Az elmúlásban e kettő egyező fogalom.

Betakarítás

ELFÁRADT A NYÁR

Batyuba kötötte forró emlékeit
a búcsúzó nyár.
Megkopott, színét vesztette, elfáradt,
nem izzik már.
Vándorbotját őszi szél lengeti,
ki rozsdás mérgét fújva
széltében-hosszában
a nyomát követi.
Porzik az út, szikkadt a kiégett fű,
a nyár elnyűtt alakja az őszbe vegyül.
Az ég horpadt melléről
hideg tekintetét küldi a hold,
a tátongó horizonton
a csípős őszi szél már egyedül,
magányosan bandukol.

Ó, MÍLY RÚT AZ ÉJ

Ó, míly rút az éj!
Ó, míly kezdetleges.
Hiányzik az erő, a fény,
ami ha van, ha elér,
oly, de oly fenséges!
Hol van? Hová tűnt?
Néha még betekint,
mint fáradt, elnyűtt
árnyék, ki ablakod alá ért.

Ó, míly rút az éj!
Ó, míly kezdetleges.
Áttetsző kóklerek suhannak,
a deszkák recsegnek-ropognak,
ők, a kísértők sohasem alszanak.
Kínjaikkal a komor sötétség
bizarr leple alatt vajúdnak.
Hol van? Hová tűnt a fény?
Elhalt... elűzte az éj.

HÓESÉS

A fehér pihék szállnak, lebegnek,
lenéznek a megereszkedett fellegek.
Ezernyi hópihe kering, kavarog,
hempereg, potyog, zuhan,
estükben körtáncot járva pördülnek
a színét vesztett lebegő végtelenben,
aláhullanak, elbújnak egymás hóna alatt,
zuzmósan reszket az alvó világ
a vaskos hófehér dunna alatt.

LAVINA

Hófehér subába öltözött hegyek,
Szikrázva csábító fellegek,
Magasan leomló végletek,
Feszülő kristályokból álló erő,
Ereszkedik, zúdul, egyre nő,
A halál ereje morajlik,
Véres torka életet szomjazik.

EGY KICSIT MEGHALNI

EGY KICSIT MEGHALNI...

Simogatva volna jó... forrón,
mint a vakok ujjai fedezik fel látón
az érzelmek örvénylő hullámait,
a kedves lény változó vonásait.
A szerelem húrjain játszadozni,
egy kicsit meghalni...
Új, szebb életre kelni,
mint a bebábozódott lepke
mikor áttöri gubóját,
s lenge fátyolként lebbenti meg szárnyát...
Megváltozni, szabadon lélegezni,
egy kicsit meghalni...
Szárnyakat bontva repülni
a szivárványszínű mindenségbe,
bele a jó szagú semmibe...
Egy kicsit meghalni, megsemmisülni...
s a szerelem lábainál heverve felébredni...

KÉRLEK, FOGADJ BE...

Tárd ki karjaid felém!
Mentsél meg.
Kérlek...
Lehessek Tiéd!
Teljesen meztelen
bűntől mentesen...
Kérlek, nézz rám!
Belém... és szeress!
Kérlek! Szomjazom...
Adj innom!
Kérlek... éhezik a lelkem...
Adj ennem!
A valóság gyötri testem...
Lazíts el!
Kérlek, nézz le rám!
Hogy higgyek...
Kérlek...
Fogadj be!
Hogy legyek.
Ámen.

GYÖNYÖRŰ VAGY

Gyönyörű vagy.
Csillogó fekete és puha fehér,
Máskor színed az ég és a nap keveréke,
Formád elegáns, hűvösen tartózkodó,
Ráncaid lágyan omlanak alá,
Ha kigyúlsz, fényed melege árad,
Szétfolyik énemben, átkarol, izzít,
Termékennyé kényszerít,
Ha kihunysz sötétség borul rám,
Szemem a távolban nyugszik,
Várja a fényt, az éltető erőt.

Gyönyörű vagy

KORMOSAN PISLOG A LÁMPA...

Kinn már vastag a holdnak világa,
csendesség zuhant a szunnyadó világra.
Benn a menedék-szobában
kormosan pislog a lámpa.
Tested árasztja ziláló illatod,
...egy vadvirág kelyhe vagyok.
Vadvirágnak tüzes-kelyhe,
mely felhevülve szirmot bont.
Kínálja a nektárt a termékenyítő méhnek,
az örökké megújhodó kényszerűségnek.
Sikoly hagyja el a cserepes ajkakat,
a lég megemelkedik...
távolba vesző sóhajjá foszlik,
az élet vad ösztöne telítődik.
A szerelem párája a gerendák
hasadó repedéseiben elcsendesedik.

MAGÁNY

Tollászkodik a kis vándormadár,
az ágon ülve párjára vár.
Sárga begyét meg-megrázza,
csőrével tollait túrkázza.
Trillázik már,
messze hallik, vár...
Éneke egyre feljebb száll,
eléri a magas hegyet,
a fekete fellegeket,
nem jön válasz...
A hajlékony ág csupasz.
Az árvának nem nyújt vigaszt.

FOHÁSZ

Jézus kérlek, világíts bennünk,
mindnyájunknak, csak nekünk,
fényesítsd meg elárvult napjainkat,
eltévelygett üres óráinkat,
simítsd ki gondterhelt arcunk ráncait,
a hétköznapok ránk mért csapásait,
aranyló sugaraidban fürdesd meg szemeink,
hogy észrevegyünk, hogy messze lássunk,
mosd le egyedi kis mocskainkat,
üzenj nekünk apró szolgáidnak!

Fohász

KERESZT A SZÍVEKEN

Jézus a kereszten-
-kereszt a szíveken.
Hit szele fúj,
orkánként dagad…
Hiába minden…
gyarló az ember.
S a hit susogta szeretet
a hitetlen lelkekben
mielőtt még talajra lelne,
csírát bontana a fűtetlen szívekben,
eleven lángolás helyett, elapad.
S Jézus meggyötört üzenete
a sajgó kereszten marad.

SZÍVEM SZEME LÁT

Szívem szeme lát.
Meglátja a lelkek vígságát,
csordultig telt örömódát
zengő, hirdető magasztos imát.

Szívem szeme lát.
Meglátja a lelkek bánatát
s segítségül nyújtja jobbját.
Lesöpri a szürke út porát.

Szívem szeme lát.
Meglátja a nyomorgó baját,
a keresztet cipelő árvát.
S segítségül nyújtaná jobbját.

Szívem szeme lát.
Meglátja az emberiség jaját.
De hiába kínálja látását
ha nincs kinek átadni világosságát.

Szívem szeme lát.
Meglátja a természet szavát,
a viharos felhők hadát,
hisz Istentől kapta lámpását.

HA A LELKEM MEGEMELEM...

Először kifordítom, majd újra befordítom,
háromszor visszafordítom, újra kifordítom.
Belenézek. Most már belenézek!
Nem! Csak betekintek...
Üres... semmi sincs benne...
Azt keresem a semmiben
ami benne lehetne...
Azt a valamit a semmiben,
a változó mindenségben,
azt a lelket, magasztalót,
a betekintés után megtalálhatót.
Üres... a mindenség is üres...
De, talán ha még egyszer!
Ha felemelem, ha a lelkem megemelem...
Igen! Látom! Ott van valami!
Túljutni a semmin, ott!
Ott vár rád, rám,
a szeretet, a fény, a krisztusi.

Ha alelkem megemelem

TEMETŐBEN

Illatos olajoktól kenetlen lelkek,
korhadó fába zárt elnyűtt testek,
a képmás-holt-testeket túlélt ezernyi nyüvek,
a temetőben égő-eleven az enyészet.
Láthatatlan kék füstje meredek
légbe kapaszkodik, száll, hömpölyög,
sárga-kínok közt tör föl és könyörög
a mozdulatlan titokba csomagolt,
tipródva tolongó elszalasztott
dobogó pillanatok mögé,
a békességet árasztó Megváltó felé.
Árnyak remegő lehelete hullámzik
hol a hantok sejtelmes élete virágzik.

KELJ FÖL ÉS JÁRJ!

Mondá Jézus,
s Te fogadj szót.
Kelj föl és járj!
Rakd le terheid!
Szabadítsd fel vállaid!
Tárd ki lelked kapuit!
S ő szabadon betekint…
S mikor érzed már
a társ, az ember vár
Te átvállalod a kínt.
…Már jársz…
S fönt egy parányi szikra int:
Higgy!
A sugárzó fényesség benned világít!

ELNYŰTT IDŐ

Elnyűtt idő nyög a századok alatt.
Ruhája foltos, piszkos, szakadt.
Viseltes cipője a sárba ragadt,
lépni is alig bír a teher alatt.
Kalap helyett karima övezi fejét,
a dicsfény halvány, már múlt…
s megfáradtan hirdeti az igét:
Eljött a századvég, sőt az ezredvég
s az ember még mindig nem érzi
az örökkévalóság forró leheletét.

colni, fennmaradni, kibontakozni. Csak a falak zavartak, az ütközések, a 'kis emberek' mindenkori kiszolgáltatottsága, a kénytelen-kelletlen megalkuvások. A nehézségek ellenére ösztönösen úgy alakult életem, hogy vágyaim alapkövére építkezve az emberek testi-lelki gondjaival, gyógyításával foglalkozhattam."

Verseibe az itt „megszerzett" érzékenységet menti át. Finom, nőies rezdülésekkel, írja azokat: a gyermekkort, a mindenkori belső küzdelmeket, a költői megszólalás parancsoló kényszerét, fohászait a hitről, a szerelem ujjongó élményét, és a természet állandó megújuló csodáit. Őszinte, győtrődő-ragyogó szavak a vers kényszerítő, és szükséges abroncsaiban: a tiszta vágy szólal meg, a hit, amely valóban érinteni akarja az eget.

Végh Károly

ISBN 9-63-502741-9

9 789635 027514